

Discerniment!

El capítol novè de la *Christus Vivit* està dedicat al tema del discerniment. El Papa apunta el fet que "sense la saviesa del discerniment podem convertir-nos fàcilment en titelles a mercè de les tendències del moment". Per això, considera: "Formar la consciència és camí de tota una vida, en el qual s'aprèn a nodrir els sentiments de Jesucrist, assumint els criteris de les seves decisions i les intencions de la seva manera d'obrar" (cf. Fl 2, 5).

En aquest camí, el Papa presenta una metodologia per al discerniment de la vocació: l'atenció a tota la dimensió de la persona. Això és clau per al discerniment personal i és també una sensibilitat a escoltar els impulsos que l'altre experimenta i ajudar-lo que escolti aquests impulsos.

El Papa Francesc, ha centrat el seu pontificat en la identitat i missió de l'Església, que és l'alegria d'anunciar l'evangeli, especialment amb els joves. El jove cristià és una persona que s'ha deixat conquerir per l'amor de Crist i, mogut per aquest amor, s'obre al servei dels seus germans, en els quals descobreix a Crist mateix.

S'ha associat la joventut amb un temps de crisi i superficialitat. El percentatge de nois que canvien de carrera, els temes relacionats amb la pròpia identitat i el sentit de l'existència, que després es reflecteix en tants desequilibris afectius i psicològics... són la punta de l'iceberg d'una crisi antropològica! La conseqüència és que preocupa més com "omplir" el temps sense avorrir-nos que buscar un projecte de vida. Davant d'aquesta situació urgeix recuperar una autèntica cultura vocacional.

El Papa ens ofereix, els passos fonamentals per al discerniment. "El discerniment vocacional és el procés pel qual la persona arriba a realitzar, en el diàleg amb el Senyor i escoltant la veu de l'Esperit, les eleccions fonamentals, començant per la de l'estat de vida". I potser el que més ens està faltant avui és aprendre a escoltar, a fer silenci i entrar en diàleg enmig de soroll de l'existència.

Avui la gent apel·la al principi de llibertat absoluta, sense adonar-se que perquè aquesta pugui realitzar-se, primer necessita reconèixer els seus límits. Aquests tenen relació amb una triple font:

- El que jo mateix sóc: amb les meves qualitats i defectes. Difícils de reconèixer quan s'intenta destruir l'antropologia que ha format la nostra cultura occidental.
- El que esdevé i reclama la meva atenció, i que és precisament allò que reclama la meva atenció i la meva resposta.
- L'altre: Perquè a través de l'altre descobreixo el que és valuós per a mi, i sobretot, el que és valuós en si mateix, i que permet reconèixer la pròpia dignitat i transcendència.

No n'hi ha prou amb anar descobrint qui estic cridat a ser, sinó trobar qui pot acompanyar-me en el camí. La pertinença a una comunitat, la família, sol resultar decisiu a l'hora de verificar la crida, ja que és on l'individu es converteix en persona.